SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. XCVIII. No. 131. JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, JULY 12, 1991 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 12-го ЛИПНЯ 1991 Ч. 131. РІК XCVIII.

ВДРУГЕ ЗНИЩЕНО ПАМ'ЯТНИК С. БАНДЕРИ

Івано-Франківське (УНІАР). — Вночі з 9-го на 10-го липня невідомі особи в масках знищили вже вдруге пам'ятник Степана Бандери, підклавши під нього вибуховий матеріял. Особа, яка сторожила пам'ятник, була тяжко поранена. Вибух пошкодив деякі сусідні будинки.

Цієї самої ночі такі ж замасковані особи підклали вибуховий матеріял під пам'ятник Євгена Коновальця. І тут особа, яка сторожила біля пам'ятника, була тяжко поранена, а сила вибуху була така потужна, що в сусідніх будинках повилітали вікна.

В обох випадках поліція веде слідство.

Не хочуть повернути храмів

Миколаїв (УНІАР). — У Миколаївській області існують три зареєстровані і три незареєстровані громади УАПЦ. У райцентрах Баштанка і селищі міського типу Неселинове громади мають свої церкви. У самому Миколаєві громаду вірних УАПЦ зареєстровано лише після проведеного напроти обкому КПУ голодування. Але влада повертати храми не хоче.

Тепер на Миколаївщині перебуває єпископ Херсонський і Миколаївський Роман. Він разом з головами громад УАПЦ обстежив усі храми, на які претендує. Владика Роман мав розмови з уповноваженим у справах релігій при Миколаївському облвиконкомі Юрієм Шуригіним, заступником облвиконкому Володимиром Башкировим, заступником облради Анатолієм Ковалем. Представники влади відмовили існуючим громадам у реєстрації і заявили, що не будуть сприяти розвиткові УАПЦ.

По закінченні розмови Владика Роман від'їхав у Баштанку, де 7-го липня відправив Службу Божу.

5-ТА РІЧНИЦЯ ЧОРНОБИЛЯ

Союзівка. — Тут у неділю, 4-го серпня, громада Кергонксону відзначатиме п'яту річницю чорнобильської трагедії. В програмі: доповідь Надії Матківської, виступ хору з Баффало „Мрія", сольоспів — Оксана Боженко. Початок о год. 3-ій по полудні.

Український юнак добився великого успіху у Вімблдоні

Лондон. — 17-літній Григорій Руседський з Монтреалю, Канада, добився історичного успіху в тенісі, здобуваючи перше місце у подвійних іграх в групі юнаків славного Вімблдонського турніру.

Партнером Григорія був марокканець Карін Алямі. Перемогли вони у фіналі пару Джана-Лафні де Єгера, Південна Африка, і Андрея Медведєва, СССР, вислідом 1-6, 7-6, 6-4.

У сінґлях Г. Руседський дійшов до півфіналів, де він програв до американця Майкла Джойса з Лос Анджелесу у трьох сетах.

Два і три роки тому Григорій добився до півфіналів в крайових змаганнях УСЦАК на Союзівці. Його перемоги у Вімблдоні не мають прецеденту в історії українського тенісу.

Г. Руседський

Київський хор „Щедрик" виступить в Ню Йорку

Частина хору „Щедрик"

Ню Йорк (І. Стецура). — Тридцять вісім усміхнених дівчат і троє хлопців нижче 15 років, це хор „Щедрик" з Києва, що здобув першу нагороду на міжнародному конкурсі в Де Мойн, Айова 3-7-го липня. Рік тому в Павел Рівер, Британська Колюмбія, хор змагався з 38 іншими хорами — молодечими, дорослими, камерними тощо — й виграв нагороду цілого фестивалю, в додатку до першої нагороди, що він дістав її у своїй категорії.

Не дивно, що „Щедрика" було запрошено до престижевої церкви св. Бартоломея, яка міститься на розі Парк авеню й 50-ої вулиці в Ню Йорку. Маючи старі музичні традиції, ця святиня постійно запрошує до себе хори, які користуються міжнародним визнанням. Концерт „Щедрика" відбудеться тут у неділю, 21-го липня, в год. 4-ій по полудні. Вступ за добровільними датками.

Більшість хорів з України, що виступали в Америці останнім часом, відвідували виключно українські церкви і виконували тільки український репертуар. На відміну від них, „Щедрик" є професійним ансамблем світового рівня, з великим репертуаром клясичної й сучасної музики, що співається мовами оригіналу — від Палестріни й Баха до Шуберта й Форе, від Гайдна й Моцарта до Бріттена й Мессіяна. Це стало можливим завдяки наполегливій праці хористів під орудою мистецького керівника й диригента — талановитої Ірини Сабліної. Значну частину програми хору завжди становили українські народні пісні. Високомистецьким майстерним виконанням найскладніших творів світової музики „Щедрик" здобуває славу для української культури.

ВИСТАВКА О. ТА Л. ПОЛОНІВ НА СОЮЗІВЦІ

Союзівка. — Мистецька виставка творів Оксани Лукашевич-Полон (картини, рисунки, лінорити) і Лавра Полона (кераміка, скульптура) відбудеться тут в суботу і неділю, 13-14-го липня, в головному будинку оселі. За додатковими інформаціями слід звертатися на число телефону (914) 626-5641.

Український Музей організує екскурсію в Україну

Ню Йорк (УМ). — Український Музей в Ню Йорку, у співпраці з аґенцією Ковбаснюків запланував екскурсію в Україну від 12-го до 29-го вересня. Екскурсія включає такі осередки як Київ, Львів, Полтаву, Звенигород, Рогатин, Галич, Канів, Сорочинці, Решетилівку. Екскурсоводами протягом усього шляху будуть наукові працівники.

У Львові доктор мистецтвознавства Володимир Овсійчук знайомитиме з пам'ятками архітектури та образотворчого мистецтва. Орест Мацюк, кандидат історичних наук і заступник директора Центрального Історичного Архіву, познайомить з пам'ятками друкарства та розвитком рукописної і друкованої книги по архівах і музеях Львова.

Екскурсію по пам'ятках народної архітектури та побуту проведе Архип Данилюк, керівник відділу народної архітектури музею „під відкритим небом", що знаходиться у Шевченківському Гаю. Археологічна екскурсія буде проведена по княжому городищі Звенигороді біля Львова. Про розкопки та історію цього періоду та краю розповідатиме археолог Чорногуз з львівського відділу Інституту Суспільних Наук АН України, який був керівником розкопок. У старому Галичі (Крилосі) можна буде оглянути археологічні розкопки міста, фундаменти церкви князя Данила Галицького, в Рогатині — церкву св. Духа та барокковий іконостас половини XVII століття, ознайоми-

(Закінчення на стор. 3)

ДОПОВІДЬ ПРОФ. М. ЛЕСІВА

Ґлен Спей, Н. Й. (М.Т.). — В суботу, 13-го липня, в церковному приміщенні св. Володимира на оселі „Верховина" о год. 4-ій по полудні відбудеться зустріч громадянства з проф. Михайлом Лесівим, викладачем двох університетів в Польщі. Гість виголосить доповідь на тему: „Національна і релігійна ситуація українців в сучасній Польщі". Після доповіді — запити і виміна думками.

У Києві зацвіли кактуси

Джерзі Сіті, Н.Дж. (О. Кузьмович). — Мисткиня Аркадія Оленська-Петришин відвідує нашу редакцію після кожні поїздки в Україну, а вони тепер відбуваються виїмково часто. Вона має до цього не лише нагоди з приводу постійних викладів в університетах її чоловіка, професора математики, але також завдяки тому, що виставки її картин втішаються великою популярністю та захопленням в Україні. Але здається ці часті поїздки в Україну вона найкраще окреслила тепер сама, розповідаючи про своє перебування у Києві в червні.

„Знаєте, прийшов час запитати себе — де є моя батьківщина? — я вже дала собі відповідь. Моя батьківщина — це Україна", — каже нам, не без помітного зворушення А. Оленська-Петришин, але також без непотрібного до такої заяви патосу, який не один раз тепер чуємо, а який ніяк не переконує.

А. Оленська-Петришин виставляла минулого року свої картини у Львові, цього року так відомі вже відвідувачам її виставок, кактуси, розцвіли своєю красою у Києві. Виставка відбулася в Державному Музеї Українського Образотворчого Мистецтва від 15-го травня до 5-го червня заходами директора музею Михайла Романишина. Відкривав її американський консул Києва Джан Ґандерсон, а про творчість мисткині та її „світ кактусів" говорила заступниця директора музею Ірина Горбачова. В часі відкриття була також мистецька програма у виконанні камерної оркестри.

Що ця виставка, як і минулорічна у Львові, пройшла з повним успіхом, наша мисткиня не потребує говорити. На це вказують статті та репортажі у місцевій пресі — в „Радянській Україні", „Вечірньому Києві" і „Літературній Україні", на це виразно вказують записи у книзі гостей, які читаємо з великим зацікавленням, бо там враження не лише киян,

Аркадія Оленська-Петришин на тлі одного з малюнків під час виставки в Києві.

(Закінчення на стор. 3)

ВІРМЕНІЯ ПОПЕРЕДЖУЄ СОВЄТСЬКЕ ВІЙСЬКО

Москва. — Президент Вірменії Левон Тер-Петросян запропонував совєтському військові, яке перебуває у сусідньому Азербайджані, не намагатися штурмувати населені пункти, що розташовані на „суперечних" територіях і утримуються в руках підрозділу вірменських бойовиків. Ці села розташовані у прикордонному Шаумянському районі, який відділяє Вірменію від Азербайджану.

Виступаючи на засіданні вірменського парляменту, Л. Тер-Петросян повідомив законодавців, що він телефонував голові союзного КҐБ Владімірові Крючкову і попередив його, що на випадок, якщо совєтське військо спробує захопити села, вірменський уряд вживе рішучих заходів.

Виступ президента Вірменії був реакцією на слова міністра внутрішніх справ СССР Боріса Пуґо, який недавно наказав частинам внутрішніх військ взяти в свої руки „нічийні" села, про які йде мова. Б. Пуго виступив на засіданні Верховної Ради СССР, повідомивши, що за останні кілька днів під час збройних сутичок на кордоні Вірменії і Азербайджану чотири особи загинули і 16 були поранені.

В сутичнах, що мали місце в суботу, 6-го липня, недалеко від вірменського села Еркех в Шаумянському районі Азербайджану, брали участь азербайджанські і вірменські збройні формування, а також совєтські військові частини. Совєтське пресове агентство ТАСС повідомляє, що серед вбитих — троє азербайджанців і один вірменин, а серед поранених — десять азербайджанців, чотири вірмени і два старшини КҐБ.

Захід порадив Болгарії закрити атомові реактори

Париж. — Західні спеціялісти, члени Міжнародної атомової комісії, які недавно перевіряли атомові реактори в Болгарії, порадили тамошньому урядові якнайскорше закрити свої совєтської продукції, реактори з огляду на існуючу небезпеку витікання затроєної атомовою радіяцією води і загрозу пожежі. Члени комісії ствердили, що чотири з усіх шістьох атомових реакторів становлять дуже поважну небезпеку для населення не тільки Болгарії, але також сусідніх країн, якщо б повторилась подібна до чорнобильської катастрофа.

У зв'язку з поганою конструкцією реакторів і дуже занедбаною обслугою та браку технічних частин, чотири атомові реактори можуть дослівно кожного дня причинитись до катастрофи більших розмірів, тому продовження їхньої функціональности було б нерозважним кроком.

У заяві членів комісії говориться, що атомовий комплекс в Козлодуї, 130 миль від столиці Болгарії Софії, це „бочка з динамітом", яка може вибухнути кожного дня. До речі, ситуація там погіршилася в останніх днях з огляду на те, що совєтські спеціялісти, які досі відповідали за оперативність атомової електростанції, виїхали з Болгарії, залишивши опіку над реакторами своїм болгарським колеґам. Спір ішов про підвищення платні для совєтських „атомників", які Болгарія не могла задовільнити з огляду на інфляцію і тяжку економічну ситуацію в країні.

Покищо спостерігачі і члени Міжнародної атомової комісії не запримітили виходу в повітря, воду чи землю радіяції, але Европа хотіла б оминути чергової катастрофи, а крім того невідомо чи серед чисельного болгарського персоналу вже не розпочалися різні хвороби, спричинені радіяцією. Цю справу перевіряє тепер медична комісія. Німецький федеральний міністер охорони довкілля Клявс Типфер і активісти Партії зелених кажуть, що безпека атомових реакторів в східньоевропейських країнах не відповідає західньоевропейським стандартам і Західня Европа не може брати на себе великого риску. В Совєтському Союзі працює на повну потужність принаймні 20 подібних атомових реакторів, без жодної ґарантії безпеки. „Чорнобильська катастрофа повинна бути для нас вистарчальною пересторогою", — заявив згаданий міністер.

Відкриття Міжнародної атомової комісії спричинило переполох серед населення европейських країн. В кожному разі відкриття не має прецеденту і це внесло елемент тривоги в Европейській спільноті.

Президент Болгарії Желю Желєв заявив у Відні, що Болгарія не може закрити атомових електростанцій, бо це захитало б сильно болгарську економіку. Він домагається від Заходу один більйон долярів на модернізацію реакторів і вперто відмовляється закрити реактори. Виглядає, — кажуть спостерігачі, — що Европа буде змушена відбудовувати індустрію колишніх сателітних країн, що її довела до руїни Москва.

У СВІТІ

СПІЛЬНА СОВЄТСЬКО-АНГЛІЙСЬКЕ-фінське підприємство „Гаміскрап" розпочало ліквідацію совєтських підводних човнів, які, згідно з термінологією НАТО, називаються „Віскі". Зі західніх джерел відомо, що таких човнів СССР має 240.

ЯК ОФІЦІЙНО ЗАЯВИЛО Міжнародне аґентство з атомної енерґії (МАҐАТЕ), Ірак признався в тому, що здійснював „розгорнуту програму створення ядерної зброї".

ЄКРЕТАРІЯТ УКРАЇНСЬКОЇ Республіканської Партії (УРП) прийняв рішення рекомендувати на посаду президента України голову УРП Левка Лук'яненка.

КЕРІВНИЦТВО РСФСР заявило, що в республіці вистачить грошей на допомогу для безробітних. На російській біржі праці офіційно зареєстровано 3,000 безробітних, однак насправді їх в Росії 5 мільйонів. Загальне число безробітних в СССР, згідно із совєтською статистикою, становить 25 мільйонів.

НА ФІЛІППІНСЬКОМУ ОСТРОВІ Паляван заарештовано Мелиссу Карінґаль де Лєвон, одну з керівників комуністичних повстанців на Філіппінах. Вона мала на меті створити місцеву партійну організацію, щоб і на цьому найбільшому острові архіпелагу запровадити комуністичний вплив. Де Лєвон, як свідчать служби безпеки Філіппін, є другою особою в керівництві комуністичної партії.

ПРОТЯГОМ ОСТАННІХ двох тижнів колюмбійські терористи здійснили 20 нападів на пункти нафтопереробної промисловости Колюмбії, завдавши цій галузі пошкоджень на сотні тисяч долярів.

ІНАВҐУРАЦІЯ Б. ЄЛЬЦИНА ПЕРЕТВОРИЛАСЬ В ІМПЕРСЬКУ ПОКАЗУХУ

Москва. — Заприсяження й інавґурація Боріса Єльцина, першого президента Російської федерації, обраного всенародним голосуванням, відбулося в середу, 10-го липня, у Кремлівському двірці з'їздів. Всі ці фанфари, оркестри, благословення патріярха Російської Православної Церкви, присутність і привітання генерального секретаря ЦК КПСС і президента СССР Міхаїла Ґорбачова і численних інших високих речників союзного уряду, вказує на те, що імперський „шов" був подуманий для того, щоб відтворити міт російської великости і об'єднаної дії, якщо йдеться про рятування комуно-московської імперії.

Б. Єльцин так і заявив після заприсяження: „Велика Росія знову піднімається із своїх колін і випростовується на повний ріст". Його заступник, тобто віцепрезидент РСФСР, Руслан Газбулатов заявив, що від сьогодні відкривається нова сторінка історії російської держави. Олеґ Басіляшвілі, кіноактор, виступаючи з привітом підкреслив, що не зважаючи на тяжкі часи, що їх пережила „наша батьківщина", не дивлячись на війни і роздори в країні все можна було завважити тяготу до всесоюзної єдности.

Єльцина поздоровив патріярх РПЦ Алексєй II кажучи, що він прийняв відповідальність за країну (ніхто не говорив тільки про Російську федерацію), яка переживає затяжну хворобу. Московський церковнослужитель тужив за добрими часами „спокою", за атмосферою у якій виросло три покоління, „яке було призвичаєне до дисципліни, праці і самопожертви. Він признався, що часи міняються, але цілком не виявляв ентузіязму до „перестройки", перебудови і демократизації, бо це, мовляв, створює атмосферу хаосу. Звертаючись до Єльцина імперіяліст старого хору Алексєй II закликав його до „терпимости", бо російських людей не можна змінити на протязі 500 днів, як дехто думає.

Присутній на цій же церемонії президент СССР М. Ґорбачов також поздоровив Б. Єльцина, якого ще недавно американські засоби масової інформації називали його найбільшим противником. Обидва президенти підійшли до себе і подали собі руки. В короткому привітальному слові Ґорбачов підкреслив, що сьогоднішня церемонія має велике історичне значення „для нашої багатонаціональної батьківщини".

Церемонія заприсяження й інавґурації тривала повних 40 хвилин, а після закінчення цієї святочної сесії парляменту Російської федерації поклали вінки під пам'ятником невідомого вояка. Уривки з інавґурації передавала крайова сітка радіо і телевізії „Время" та інші засоби масової інформації.

У Ню Йорку відзначать Тиждень Поневолених Націй

Ню Йорк. — Тут від 14-го до 20-го липня відзначатимуть Тиждень Поневолених Націй. Це вже 33-тє з черги святкування, що його кожного року спільно обходять американські організації, члени яких походять з тих народів, що знаходилися чи дальше знаходяться під комуністичними режимами.

На неділю, 14-го липня, о год. 9-ій рано заплянoвано збірку на розі 59-ої вулиці та 5-ої авеню. О год. 10-ій — Служба Божа в римо-католицькій катедрі св. Патрика, а в год. 11-ій парадний марш до 72-ої вулиці та 5-ої авеню, де в Центральному парку о год. 12-ій полудня відбудеться офіційне відкриття Тижня Поневолених Націй з участю промовців і з показом культурної народної творчости окремих націй.

У четвер, 18-го липня, о год. 11-ій перед полуднем запляновано демонстрацію перед будинком Об'єднаних Націй, 42-га вулиця та 1-ша авеню. Церемонії закриття плянується на суботу, 20-го липня, о год. 3-ій по полудні у лютеранській церкві Еммануеля, 122 схід 88-ма вулиця.

В АМЕРИЦІ

ОФІЦІЙНИЙ РЕСПУБЛІКАНСЬКИЙ опитувач Ричард Вирслин, зустрівшися з репортерами засобів масової інформації, заявив, що президент Джордж Буш є в кули кращому положенні щодо своєї передвиборчої кампанії, як був в цьому самому часі його попередник, президент Роналд Реґен. Він уважає, що найбільш допоміжним у цьому є серйозне запізнення демократів у представлені своїх президентських кандидатів громадськості ЗСА. Крім цього він підкреслив, що блискавично виграна війна в околицях Перської затоки та знищення військової сили іракського президента Саддама Гуссейна є також неабияким фактором у популярності президента Дж. Буша. Він уважає, що коли президент Буш зуміє присвятити більше часу внутрішнім проблемам країни, тоді він просто буде непереможеним у виборах, навіть якщо б проти нього кандидував такий колись сильний кандидат-демократ, як Маріо Квомо, що втратив усі шанси після бюджетної катастрофи у стейті Ню Йорк.

ПРЕЗИДЕНТИ 14-ОХ НАУКОВО-професійних товариств звернулися листовно до сенатської комісії, яка наглядає над бюджетом Крайового управління аеронавтики і дослідження простору, з пересторогою, що видатки для спорудження та вдержання запропонованої дослідно-наукової станції в просторі буде таким дорогим, що може зужити фонди призначені для інших наукових дослідів. Запропонована станція мала б головним чином виконувати функцію лябараторії в просторі та досі вже коштує 5.6 біл. дол. Крайове управління аеронавтики та дослідження простору уважає, що до 1999 року, коли чотири астронавти зможуть жити і працювати на станції, цей проєкт виноситиме 30 біл. дол. Саме з уваги на ці великі кошти чим раз частіше виникають подібні перестороги та побоювання.

ОКРЕМА КОМІСІЯ, яка досліджувала широко відому аферу побиття негра поліцаями в Лос Анджелесі і яке припадково було взято на відеострічку, закінчила свої дослідження та подала рекомендації. Виступаючи перед репортерами засобів масової інформації, голова вищезгаданої комісії Воррен Хрістофер подав загальні інформації про обширний звіт праці комісії, в якому обвинувачено поліцію в расизмі та толеранції насилля і брутальности. Крім цього звіт пропонує зміну на пості теперішнього шефа поліції у Лос Анджелесі Деррела Ґейтса та в майбутньому обмежити каденцію на цьому становищі до десятьох років. Аналітики уважають, що звіт цієї комісії буде мати великий вплив на департаменти поліції по цілій країні.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінґтоні: (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс.)

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money-order payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to:

"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Похорон Варшавського Пакту

1-го липня 1991 року Совєтський Союз і п'ять колишніх сателітних держав підписали у чеській Празі формальний акт ліквідації комуністичного військового бльоку, відомого як Варшавський Пакт. Він був зорганізований Москвою у 1955 році, як противага до Північно-Атлантійського Пакту (НАТО), зорганізованого у 1949 році, як мілітарна забезпека проти загрози від совєтського експансіонізму. Присутній у Празі президент Польщі Лех Валенса правильно назвав їхнє зібрання у Празі „похороном Варшавського Пакту". Найбільшу сатисфакцію мусив відчувати президент Чехо-Словиччини Вацлав Гавель, який головував на цьому „похороні", бо саме Чехо-Словаччина впала у 1986 році жертвою Варшавського Пакту, що його різнонаціональна армія під командуванням совєтського генерала збройно внеможливила Александрові Дубчекові надати тамошньому комунізмові „людське обличчя". Це було за панування у СССР Леоніда Брежнєва, сталініста, який проголосив „доктрину Брежнєва", яка надавала „право" Совєтському Союзові „рятувати загрожений будь-де комунізм". Це відбулася у Празі тільки формальна похоронна церемонія, бо насправді Варшавський Пакт перестав існувати з моментом усамостійнення сателітних країн. Міхаїл Ґорбачов наполягав, щоб одночасно зліквідувалися ці обидві міжнародні організації — НАТО і Варшавський Пакт. Цю суґестію західні держави змісця відкинули, знаючи, що Варшавський Пакт все одно вже зліквідований. НАТО залишилося, та ще й територіяльно побільшене, бо його членом стала також колишня комуністична Східня Німеччина, тепер у межах з'єднаної Німецької Федеративної Республіки. Але присутній у Празі представник СССР віцепрезидент Ґенадій Янаєв знову висловив „надію", що НАТО піде за приміром Варшавського Пакту і зліквідується, бо, мовляв, минулася холодна війна, яка породила ці обидва один одному ворожі бльоки. Промова Янаєва не знайшла прихильного відгуку у репрезентантів конференції. Прем'єр Мадярщини Йозеф Анталон оправдував дальше існування НАТО, як символ єдности Західньої Европи й Америки, символ присутности Америки в Европі.

Ніби незначна подія, бо не має впливу на хід дальших подій. Але дата 1-го липня 1991 буде записана в історії, як загин аґресивного совєтського експансіонізму. Шість сателітів, підпорядкованих Москві, відпали. Совєтський Союз залишився, назверх той сам з усе ще величезним арсеналом, але ця евразійська імперія зі своєю ніби ненарушеною збройною силою перестала бути загрозливою. Коли в цій імперії мільйони винужденілих громадян стоять у чергах, щоб на картки купити харч — нема мови про резерви харчів, нема мови про таке запілля, без якого не можна ризикувати воєнну авантюру. СССР переживає політичний й економічний хаос. Наполеон сказав, що для ведення війни треба трьох речей: грошей, грошей і грошей. Де ж вони у Совєтському Союзі?!

Захід з Америкою у проводі мусить рахуватися з Ґорбачовим, як президентом великодержави, який контролює збройний арсенал включно з атомовою зброєю, тайну якої викрали з Америки. Але НАТО переставляється на організацію в першу чергу політичну з одночасною реорганізацією своїх збройних сил: значного чисельного зменшення та з перебудовою на з'єднання, що їх можна швидко перекидати в загрожені терени. Це нова армія „на всякий випадок".

Захід мусить рахуватися з СССР як постійним членом Ради Безпеки ООН, але цей евразійський велетень стоїть на глиняних ногах. Міхаїл Ґорбачов поїде в цьому місяці до Лондону, але в характері прохача, в характері бідного, який просить багатого, щоб допомогти йому. І ще перед цією зустріччю проголошено передумови, без яких Захід не дасть одного доляра. СССР перестав виступати з позиції сили — його президент може говорити тільки з позиції слабости. І саме все це пригадується всьому світові церемонією ліквідації Варшавського Пакту. 40 років тому за Хрущова совєтські танки здавили революцію на Мадярщині і Д.Д. Айзенгавер виправдував тодішню невтральність Америки острахом, щоб не спровокувати вибух третьої світової війни. 1-го липня 1991 року прем'єр Мадярщини у Празі виступив проти репрезентанта Кремля і оборонив існування НАТО, як добро всієї Европи — без уваги на СССР. У цьому історичне значення цього похорону совєтської мілітарної потуги.

Д-р Олег М. Волянський

„КУЛЬТУРА" ПОСИЛАЄ МІТТЕРАНА НА НАУКУ ДО ПАВЛИЧКА

Польський престижевий журнал „Культура", що виходить в Парижі, раз-у-раз поміщує прихильні нам статті на українські теми, і вже від багатьох років підтримує права України на незалежність. „Культура", разом з її головним редактором Єжи Ґедройцом, вважає, що польсько-українські відносини треба внормалізувати для добра обох народів на базі теперішніх кордонів. Зокрема цікавою є стаття у „Культурі" з травня 1991 року п.з. „Життя після Ґорбачова, як його бачать з Брюсселю (осідок Европейського парляменту), з Москви і з Києва". Автор статті, Леопольд Унґер, постійний співробітник журналу, критикує західній світ за його підтримку Ґорбачова і неподільности совєтської імперії, бо, мовляв, коли Ґорбачов провалиться, то там повстане жахлива завірюха. Автор описує холодну, а часами навіть неприхильну зустріч БорісаЄльцина в Страсбурґу (Франція) куди він приїхав на переговори з НАТО у квітні цього року. Вітаючи Єльцина, П'єр Кот, французький провідник соціялістичної фракції Европейського парляменту, назвав Єльцина „демагогом", оточеним переважно правими екстремістами". А коли Єльцин порадив П. Котові „перестати моралізувати", то Кот викрикнув: „Якщо не маєте охоти мене слухати,, то можете вийти". Єльцин все ж таки не вийшов. Французький президент Міттеран (як перше американський Дж. Буш) „не мав часу" стрінутися в Єльцином у своєму кабінеті, лише стиснув йому руку „в ізоляції", без фотографів.

Уже раніше, бо в листопаді 1990 року, на вимогу Ґорбачова, усунено із залі европейських нарад на вершинах представників балтійських держав і не допущено українську делеґацію. Під час коли теперішній Европейський парлямент не зумів створити стратегії, пристосованої до нової ситуації у СССР, то автор статті в „Культурі" знайшов в українському парляменті в Києві особу, що пропонує нову розв'язку проблем совєтської імперії. Цією особою є Дмитро Павличко, провідник Української Демократичної Партії, один із основників Руху і член його проводу. Він також є депутатом до українського і центрального парляментів.

Автор Унґер мав інтерв'ю з Павличком 1-го квітня цього року, коротко перед відлетом Павличка до ЗСА. Унґер каже, що коли більшість теперішньої української еліти думає так, як Павличко, то „історія... щойно починається для українців. Але також для росіян і для поляків". В скороченні подаємо думки Павличка, як їх представив Леопольд Унґер. Павличко вважає, що у референдумі 17-го листопада 1990 року українці голосували за іншим Союзом, ніж він є сьогодні. Це має бути Союз без центрального уряду, де незалежні держави добровільно співпрацюють, головно на економічному полі, у цьому переходовому часі від комунізму до демократії. Совєтська імперія мусить бути поступово „здементована", а замість центральної влади повинна бути Рада голів Держав, при чому — всі на рівних правах. Кожна держава, член „Союзу", повинна мати свою власну армію і вести свою власну закордонну політику. Вже тепер українці мають право відбувати військову службу в Україні. Павличко каже: „Україна є одною з найбільших, найстарших і потенціяльно найбагатших країн Европи". На його думку, Захід, іґноруючи балтійців та українців під час нарад „на вершинах" у Парижі зробив велику помилку, але зараз атмосфера міняється. Україна під цю пору починає нав'язувати де факто дипломатичні зв'язки із сусідами, як, наприклад, з Польщею, Чехо-Словаччиною, а також з країнами, де є сильна українська діяспора, як ЗСА, Канада, Франція, Англія, Австралія.

Вкоротці Україна буде мати, наприклад, власний осідок у Вашінґтоні, подібно як Росія. Але там, де покищо нема інших можливостей, Україна буде мати свої власні представництва в рамках совєтських амбасад. Павличко каже, що Україна не хоче „атому" ані військового, ані цивільного, а нуклеарний арсенал СССР повинен залишитися у Російській федеративній республіці. Він вважає, що Захід повинен розпочати „подвійну дипломатію", тобто крім зв'язків з Ґорбачовим, почати більшу увагу звертати на республіки СССР і підписувати з ними різні міжнародні договори, культурні, економічні та інші. Павличко не бажає наглого, ґвалтовного розпаду совєтської імперії, бо це могло б довести навіть до нуклеарної війни, але рівночасно перестерігає Захід, щоб не допомагав совєтам, бо якщо теперішня система переживе і перетриває свої теперішні „конвульсії", то стане загрозою для світу на дуже довгий час. Лише незалежна Росія, Україна, Балтійські держави чи Грузія зможуть остаточно виелемінувати комуністичну імперіялістичну небезпеку. На запит, що станеться з Комуністичною партією, Павличко сказав, що в Україні зможе існувати лише українська комуністична партія, а не міжнародна чи совєтська, а її ролю визначать громадяни України у вільних виборах.

Характеристичною була заввага Л. Унґера, що Українці не втішаються доброю опінією в світі, що їх обвинувачують у шовінізмі, націоналізмі та антисемітизмі, і чи, мовляв, не було б риском давати їм незалежність. Павличко сказав, що він знає про ту „кліше" -опінію" про українців. На його думку, примітивні акції

(Закінчення на стор. 4)

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

„СОВІСТЬ НАШОГО НАРОДУ"

Через ваш щоденник хочу висловити щирі слова подяки авторові статті „Концерт Ніни Матвієнко", надрукованої в вашій газеті з 15-го червня 1991 року.

На сторінках вашої газети я читала усі статті про талановиту співачку з України, але, так як написав про неї д-р Степан Ворох — поетично, лірично, емоційно, обізнано — не писав ще ніхто.

Я теж була на концерті Н. Матвієнко, сольоспів якої слухала, затамувавши подих, а від деяких пісень (наприклад, від незрівняної „Бондарівни") з очей котилися сльози.

Хотілося після концерту сісти і написати до неї листа з подякою, бо її пісні — це бальзам для сердець українського народу. Але за щоденною працею без вихідних днів (я нещодавно приїхала з Естонії і доглядаю хвору стару жінку у наших людей) бракувало мені часу і не мала змоги виконати своє бажання. І раптом те, про що сама хотіла сказати, знаходжу в прегарній статті д-ра С. Вороха.

Добре, що наші люди в ЗСА почули цю перлину, що ви неодноразово друкували про неї теплі слова, яких заслуговує вона, — жінка, мати, дочка, українка, співачка, громадянка, душа і совість нашого народу!

Ольга Горянська
Вестфілд, Н. Дж.

Ганна Черінь

Єднаймося!

Завирувала кров повстанська
Вогнем рушійного початку.
Словенія — земля слов'янська,
Хорватія — країна братська.

Упали вже незмірні жертви
Сміливців юних на вівтар.
Гарматні гримають концерти,
І пеклом дише перегар.

Та вже історії абсурди
Не в силі виставить броню.
Начетверо роздерті курди
Ідуть на лінію вогню.

Про око щось бурмочуть єнкі,
В Москві заціплені роти —
Бож це Любляна, не Луб'янка,
Й не можна Загреб загребти.

Віват, словінцю і хорвате!
Ви вийшли на Свободи фронт!
З тобою я всім серцем, брате,
Бо в нас же спільний горизонт.

Якби то нам з'єднати сили!..
До спільників Свобода йде.
У боротьбі ввіллється в жили
Життя жагуче, молоде!

4 липня 1991 р.
День Незалежности

Юрій Р. Рибак

ДОВІР'Я

Уже таке право, природи, що людина не може жити сама, а щоб своє життя покращати зв'язується з громадою. І тут сильно відчувається існування взаємного довір'я. Довір'я, це ж ніщо інше як непохитне переконання в певності, справедливості, чесності іншої особи або речі. У самій же суті довір'я скривається теж відповідальність до зобов'язання. На це є багато прикладів, а згадаймо хоча б тільки довір'я в родинному житті, довір'я у зв'язку з уділенням кредиту, довір'я до лікаря, до виховників, до варстату праці, до транспорту а навіть до засобів загальної інформації... А що ж і говорити про довір'я, яке передає зорганізована громада своїм провідникам. Коби тільки довір'я усі розуміли так як треба! На жаль, його шляхетне поняття прикривається тінню нечесности. І пригадується один епізод зі судової залі. Суддя запитує оскарженого як він смів обманювати осіб, що йому довіряли. „Але ж пане суддя — була відповідь — осіб, які не довіряють не можна обманути!".

І якраз таке сліпе довір'я використовують нечесні спекулянти. Пригадаймо хоча б більйонові втрати у зв'язку з т. зв. „джанк" бондами. Не краще було з банковими капіталовкладами високого риску, бо, мовляв, менаджери твердили, що це не їхні власні гроші, а коли прийде до втрат, то тоді „Вуйко Сем" покриє своїм забезпеченням, **бож вкладчики мають повне довір'я до держави. Наслідки відомі, бо прийшлось платити платникам податків, щоб втримати довір'я до зобов'язань уряду.**

Оповідали недавно, що один американський видавець забажав був переконатись як нині з довір'ям серед людей. Для цієї цілі використав десятки їзд таксівками довкола міста Ню Йорку. Себе представляв як багатого чужинця з малим знанням англійської мови. І який вислід?... Один шофер таки обманув, більше як тридцять привезли на місце призначення за правильно означену ціну. Кілька шоферів відмовилось його взяти, коли віддаль була тільки один або два бльоки, а знайшлись і такі, що навіть висідали з таксівки і показували як це близько піти пішком. А були ще й такі, що остерігали, мовляв, місто повне шахраїв і обережність не зашкодить... Цей епізод кидає світло на факт, що довір'я не завмерло.

Треба признати, що сеньйори мають багато життєвої практики і тому приходиться їм довіряти. Вони між іншим вважають, що літа найкраще проявляються у чотирьох речах, а саме: старе дерево прекрасно палити, старе вино пити, старих авторів читати і старим приятелям довіряти. У зв'язку з останнім — порада песимістів не довіряти приятелеві ваші секрети тоді, коли він залишиться сам у вашій кімнаті і перешукує ваші папери!

Довір'я людини, одначе, не завершується тільки на її приватному житті, воно силою обставин переноситься і продовжується у праці. Останнім часом у корпоративних відносинах зайшли значні зміни, а головно у напрямі осягнення кращих вислідів праці. Висунено навіть концепцію втягати працівника до співучасти у менаджменті. Кожний, бо, працівник має потенціял можливости внести уліпшення, бо знає найкраще подробиці своєї відповідальности. Тому і модерні менаджери радше уповажнюють своїх працівників, а не залякують як це колись було у моді. Вони перестали вважати людей як джерело проблеми, а вважають як ініціятиву для розв'язки проблеми. Іншими словами укріплюється значення взаємного довір'я, а з тим зростає респект і признання у парі з відповідальністю.

Звичайно амбітний працівник бажає осягнути свій успіх постійним покращанням позиції. Але воно само від себе не приходить. Тут треба конечно здобути широку базу підтримки, що зроджується зі взаємного довір'я. Тому і знавці дораджують розвинути зв'язок у трьох основних напрямах а саме: з рівними собі, підлеглими та вищими менаджерами. Розчаровані працівники це ті, які орієнтуються на підтримку тільки в одному напрямі. Не забуваймо, що більше значить втішатись довір'ям ніж популярністю! Німецький поет Ґете розумів суб'єктивну вартість довір'я, бо каже: „довіряй собі, а будеш знати як жити".

І коли нам прийшлось жити у країні нашого поселення чи довіряємо їй теж? В одному з листів до редактора „Ню Йорк Таймсу" автор заторкнув питання зростаючого американського песимізму. Тому і звертає увагу на оптимістичну сторінку, зазначуючи, що ЗСА — це надалі найбагатша країна і світі, яка відіграє домінуючу ролю у ґльобальній економіці та політиці, а американці далі втішаються найвищим життєвим стандартом. Автором цих спостережень є... японський бизнесмен, що бачить ЗСА з віддалі і має повне довір'я до поняття: „Made in U.S.A.". ...І ще одне. Хоча державний устрій ЗСА побудований на відокремленні релігії від держави, то все ж таки існування Бога вкорінене у загальній ментальності пересічного американця, бо чим же пояснити, що монети „цент" та „нікель" мають напис: „In God We Trust" — Богові довіряємо!".

Дописи з життя громад, установ, організацій, інституцій чи осіб, включно з посмертними згадками-некрологами, мають бути не довші за три сторінки машинопису, писані через два інтервали на друкарській машинці і лише на одному боці листка паперу. Якщо допис писаний рукою, слід також дотримуватися великих відступів поміж рядками і писати розбірливо (дехто розуміє цю вимогу як писання великими літерами, насправді літери мають бути малі, але великі проміжки поміж рядками, щоб було де поправити речення, якщо зайде потреба). Дописи слід надсилати до редакції до десяти днів після описаної події. Редакція застерігає за собою право скорочувати дописи і правити мову. Просимо дописувачів подавати повні імена і прізвища у своїх матеріялах, не скорочуючи їх. У випадку англійських назв чи прізвищ слід подати їх і по-англійському і по-українському. — *Редакція.*

Микола Француженко

В УСЬОМУ БУЛА ЙОГО ВОЛЯ...

II

Ще пізніше надійшла з лондонського совєтського посольства, датована 18-го червня 1941 року, депеша, в якій сказано було: „Кріпс все ще глибоко переконаний у неминучості збройного конфлікту між Німеччиною і СССР, який розпочнеться не пізніше, як у половині червня. За обрахунками Кріпса, німці зосередили вздовж радянських кордонів 147 дивізій (включно з авіацією і допоміжніми силами)".

Не зважаючи на всі поважні перестороги, а їх було значно більше, як ті про які згадав у своїй промові наступник Йосифа Сталіна, не зважаючи на те, що все, і всі відламки промисловости працювали для збройних сил, війна заскочила прикордонні армії не готовими зупинити гітлерівські армії і негайно перейти в наступ, щоб розбити ворожі армії на їхній власній території, як про це кожноденно співалось у багатьох піснях.

Багато чого не сказав, багато чого не виявив і після усунення від влади Микита Хрущов. Але навіть ці правди, які він згадав розвінчуючи міти, говорять самі за себе, говорять, що з вибухом війни найбільше перелякався сам найгеніяльніший „стратег".

Незадовго перед початком стратегічних операцій гітлерівських армій до Сталіна листовно звернувся генерал Кирпонос, який тоді був командувачем Київської особливої військової округи. Він поінформував про концентрування німецьких військ над рікою Бугом. На погляд генерал-полковника, ці війська почнуть наступ. І у зв'язку з цим командувач пропонував організувати міцну оборону, виселити з прикордонних околиць 300,000 людей і створити там кілька могутніх укріплених зон... У відповідь з Москви отримав відповідь, що **такі поголоски** — провокація, і не треба починати **на кордонах ніяких** підготовчих оборонних робіт, щоб **не давати німцям** жадного приводу для започаткування бойових дій проти Совєтського Союзу.

А коли фашистські армії таки почали наступ, з Москви надійшов наказ не відповідати на обстріли, провокацію.

Сталін, як видно, всупереч усьому, всім фактам, був переконаним, що йдеться про провокативну діяльність деяких нездисциплінованих з'єднань німецької армії і що невідповідна реакція на ці дії могла б стати приводом до початку справжньої війни.

А був відомий ще один факт. Напередодні наступу гітлерівської армії перейшов совєтський кордон один німець і заявив, що німецькі армії отримали наказ розпочати в 3-ій год. ночі 22-го червня війну проти СССР. Сталіна негайно поінформували про це, але він і цього не взяв до уваги. Він зіґнорував все і перестороги від деяких командувачів, інформації дезертирів з ворожої армії і навіть одверті дії ворожих військ!

Наслідки такого підходу були відомі, дарма, що їх намагалися й намагаються перекрутити. В перші ж години війни ворожа артилерія й авіяція знищили в прикордонних районах велику частину совєтської авіяції, артилерії, танків і боєприпаси. Загинуло чимало військових кадрів, а найвище військове керівництво було повністю дезорганізоване. Зупинити наступ гітлерівських армій було немислимо.

З перших днів дошкульно відчувалось те, що розуміли і передбачали деякі освічені генерали, які врятувались під час чистки командного складу Червоної армії в 1937-1941 роках. Сталін до всіх мав підозру і на основі наклепницьких обвинувачень було винищено багато командирів і політичних працівників. Коса смерти обірвала життя, починаючи від командирів рот (сотня!) і батальйонів і кінчаючи командуючими армій. Розстріляно було і тих, які придбали досвід в Еспанії чи на Далекому Сході.

Готувалась ця різня роками. Адже протягом років **командирів** і червоноармійців політичний апарат навчав, **як „викривати"**, „демаскувати" прихованих ворогів серед **свого начальства.**

Війна зразу виявила хто був справжнім ворогом, але люд, як загіпнотизований, корився волі Сталіна.

Уся ота паталогічна геніяльність Сталіна довела до неймовірно великих втрат, які відчуваються по сьогоднішній день, особливо в Росії, Білорусії й Україні.

(Інколи здається, що старше покоління так і не вихопилося з-під страшної „заворожености", гіпнози, якими охопив Сталін та його прислужники людей.

Автор цих рядків, дослівно чверть доби, перед початком бомбардування, початком війни, чув на власні вуха, як керівник нашвидко створених курсів генерального штабу для найвищого командуючого від командирів бриґад до командирів корпусів включно, розповідав своєму приятелеві ще з революційних часів, між іншим, професорові політичних наук жидівського походження, про доцільність згаданих курсів.

На питання, про доцільність таких курсів, коли всі командні кадри треба перевишколювати, довишколювати, коли війна ось-ось на носі, військовий керівник тих курсів відповів: „Так, запізно, запізно з цим возиться. Та й замінювати тих, що розстрілювано не заміниш. Адже більшість з цих людей, які перевишколються, знають менше випускників шкіл середнього комскладу. Повір, я, просто таки не знаю, як їм рекомендуватиму затримання їхніх звань. Дехто з них далі революційних кавалерійських атак, наскоків, різанин так і не піднявся... Через сім годин після цієї розмови, згаданий воєначальник сів в автомобіля „емк" і в супроводі мотоцикліста залишив подвір'я будинку, де жила його родина.... Він був призначений командуючим бронетанкових з'єднань Західнього фронту, але до створення тих з'єднань ніколи не дійшло, імени того воєначальника не згадується ніде, хоч і згадується про бажання створити такі бойові з'єднання. Живими залишились тільки деякі з його прихильників, які стали генералами і маршалами і здійснили в життя ідею блискавичної маневрувальности і завдання нищівних ударів, навіть, переважаючим силам ворога бронетанковими військами, командири й командувачі яких піднялися вище клинкових атак!).

Закінчення буде.

ВСЯ ДИВІДЕНДА ДО ФОНДУ ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ — УНС!

Культура українців Пряшівщини за кордоном

Драматичний колектив Українського національного театру у Пряшеві, перейменований недавно на Театр ім. Олександра Духновича, виїхав у Голляндію, де з п'єсою Мілоша Караска та Влада Углара „Но, но!" візьме участь у міжнародному фестивалі дитячих п'єс.

„Но, но!" — експериментальна п'єса, поставлена т. зв. „русинською" мовою. На Пряшівщині вона „провалилася", зате в Празі та Чеському Тєшині вона ніби користувалася великим успіхом і її обрано для репрезентації театрального мистецтва Словаччини на міжнародному фестивалі у Голляндії. Восени ц. р. пряшівський Театр ім. Духновича з п'єсою „Но, но!" виїде на гастролі у Великобританію.

Співацько-танцювальний ансамбль пряшівського Театру ім. О. Духновича „Пульс" (колишній Підуклянський український народний ансамбль) на чолі з директором театру Ярославом Сисаком виїхав на гастролі в Югославію. В суботу і неділю він успішно виступав на фестивалі „Червона ружа" в Руському Керестурі. В наступні дні він дав самостійні концерти в Руському Керестурі та Вербасі. Основу репертуару „Пульсу" становили жанрово-тематичні програми „Ей тота жена" та „Ремесло має золоте дно".

Це вже п'ята поїздка цього професіонального ансамблю до русинів Югославії.

Влітку минулого року українське село Чирч Старолюбовнянської округи на Пряшівщині відвідала фолклорна група із м. Монт-Белєр у Франції. Французи нав'язали дружні стосунки з місцевою фольклорною групою „Чирчанка" і запросили її на гастролі до себе. 1-го серпня „Чирчанка" виїхала у 10-денну подорож по Франції, де дала кілька виступів, складених із народних пісень, танців та звичаїв свого села. Центральним пунктом їхньої програми були „Вечорниці", з яким група вже кілька разів виступала на різних фестивалях Чехо-Словаччини і за кордоном.

Микола Мушинка

Українська писанка у Денвері

Повна краси, тонкости рисунка і барв, наша рідна писанка здобуває собі щораз більше признання і захоплення цінителів мистецтва. Мандрує вона по світу. Пролягла писанці дорога по всіх континентах нашої землі і знайшла вона собі місце у різних музеях і мистецьких галеріях.

Не була б, однак, писанка писанкою, якби не працьовиті руки, обдаровані хистом, а в першу чергу великою любов'ю до неї.

Навчилися писати писанку багато неукраїнців, але чи знають вони її тисячолітнє походження, її символіку, вірування, звичаї і традиції, пов'язані з маленьким яєчком — символом життя?

Замандрувала наша писаночка у серце Кольорадських гір — у Денвер. Знайшла собі почесне місце у модерному, у вінку зелені, будинку т. з. „Арвада сентер фор де арт енд гюменітіс". Декілька років від інші мисткині — писанкарки Марія і її доня Одарка Фіглюс демонструють там писання писанок, а оце вже вдруге виставляють продукти своєї праці у тому ж таки центрі.

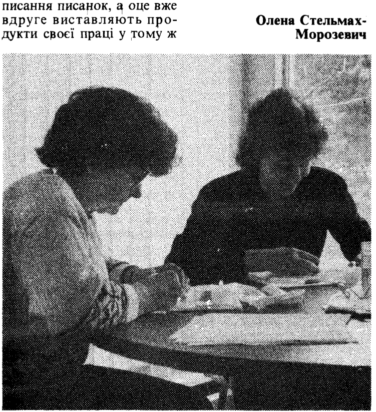
Беруть участь у цій виставці теж інші обдарованці у різних ділянках мистецтва, які протягом останніх п'яти років одержали нагороди від „Кольорадо Консіл он де Арт енд гюменітіс", включно зі стейтовим „грентом", для продовжування і удосконалювання своєї праці.

Чомусь, однак, наша маленька писаночка викликає найбільше захоплення і подив. Неозначеним важко повірити, що це праця рук і що це справжнє куряче чи гусяче яєчко.

У книзі, виданій галерією п. н. „Фолькс Арт" Одарка Фіглюс в короткому дописі подала дані відносно України, карту і її кордони на тлі Европи і дуже точне дохристиянське походження писанки, її символіку і спосіб „писання", у чому обидві мисткині є неперевершені.

Нашим писанкаркам честь і слава, що своїм таланом і працею здобувають подив для мистецтва нашої Батьківщини.

Олена Стельмах-Морозевич

Марія і Одарка Фіґлюси пишуть писанки.

Ю. Шухевич відвідав Нюарк

Представники міста і української громади Нюарку-Ірвінгтону під час зустрічі з Ю. Шухевичем

У п'ятницю, 5-го липня, перебував в Нюарку-Ірвінґтоні серед української громади Юрій Шухевич, син ген. Тараса Чупринки, символ нескореного українського народу під московською окупацією в XX сторіччі.

Юрій Шухевич приїхав до Українського Народного Дому в Ірвінґтоні, Н. Дж., коло 12-ої год. в полудне з Філядельфії. Його сердечно привітала велика група людей з рамени УККА і Визвольного Фронту. Комітет привітання Юрія Шухевича очолював Михайло Дзіман.

О 2-ій год. по полудні Юрій Шухевич дав інтерв'ю репортерові місцевого щоденника „Стар Леджер", який прийшов з наперед підготованими матеріялами про Юрія Шухевича і становищем на Україні, але все ж таки ставив Ю. Шухевичеві численні запитання.

Підсумовуючи відповідь Ю. Шухевича, можна зрозуміти, що Совєтський Союз розвалюється і тому процесові вже затримки не буде. Визволення окремих народів СССР неминуче, хоч деякі західні провідні державні мужі, як Ніксон, Реґен, Буш, Коль чи Міттеран бажали б його втримати.

Хоч провідні люди в ССР хотіли б втримати Совєтський Союз навіть і в якійсь новій і зміненій формі, більшість народів є за його ліквідацію, вважаючи, що тільки незалежні національні держави потраплять розв'язати всі політичні, економічні, екологічні й інші проблеми, яких московський центр не потрапить ліквідувати.

На запитання кореспондента Ю. Шухевич ствердив, що розбіжності між М. Ґорбачовим і Б. Єльциним є тільки поверхові і несуттєві, і що вони обидва на ділі бажають зберегти Совєтський Союз в совєтських інтересах і на шкоду іншим народам СССР. Щодо демократичної партії на Україні, Шухевич сказав, що до неї довір'я він не має, і що він її вважає черговою інтригою колишніх комуністів, яка про національний інтерес України не буде дуже турбуватися.

Відносно його особистого життя, Ю. Шухевич відповів, що 31 рік із 58-літнього життя він провів у совєтських тюрмах, концтаборах і засланнях, перебуваючи там від 14-го року життя, але він був не один. Таких як він невинних мучеників були тисячі. Він сказав, що особисто в серці не має ні огірчення, ні бажання помсти над своїми мучителями, бо багато з них теж були жертвами жахливої марксистсько-ленінської системи. Перекладачем під час інтерв'ю був проф. М. Чировський.

Увечорі, 5-го липня, у вщерть виповненій великій залі Українського Народного Дому Ю. Шухевич виголосив дуже цікаву доповідь про загальне становище на Україні. Потім слідували численні питання, які публіка ставила доповідачеві. Прелеґент відповідав на них дуже влучно і часом навіть бентежив деяких запитувачів.

Юрій Шухевич відвідав українські церкви і їхніх парохів: українську католицьку церкву св. Івана Хрестителя і українську православну церкву Св. Вознесіння (із-за технічних причин не можливо було відвідати українську православну церкву Св. Трійці). Він теж відвідав федеральну кредитову кооперативу „Самопоміч" в Нюарку).

Громада Нюарку-Ірвінґтону напевно ніколи не забуде зворушливих днів Юрія Шухевича.

З Нюарку Юрій Шухевич від'їхав до української оселі „Верховина" у Ґлен Спей, Н. Й.

Микола Чировський

Український...

(Закінчення зі стор. 1)

тись з історією рогатинської землі.

У Києві учасники цього турне матимуть нагоду послухати доповіді доктора мистецтвознавства Григорія Логвина про пам'ятки архітектури і образотворчого мистецтва. З пам'ятками археології ознайомить відомий вчений, автор моно графії з археології, з історії України, Михайло Брайчевський. Дмитро Горбачов ознайомить з книгодрукуванням та образотворчим мистецтвом початку століття. Ірма Тоцька проведе екскурсію до св. Софії та ознайомить з новими розкопками, що останнім часом велись на терені заповідника. У Каневі групою займається Андрій Кандиба. Він знайомитиме з пам'ятними місцями Т. Шевченка та з музеєм поета в Каневі.

З історичними пам'ятками Полтави групу ознайомлять Петро Ратич та Ніна Жук, а по Сорочинцях та Решетилівці проведе краєзнавчу екскурсію директор новоствореного музею гончарства з Опішні Олександер Пошивайло.

За довідками та оформленням необхідних формальностей, пов'язаних з подорожжю слід звертатись: Український Музей у Ню Йорку, 203 Друга авеню, тел.: (212) 228-0110; або Галерія Ковбаснюків: 157 Друга авеню, Ню Йорк, тел.: (212) 254-8779.

В Києві...

(Закінчення зі стор. 1)

а приїжджих туристів із ЗСА, Польщі та інших країн.

„Пані Аркадіє! Ваш чудовий, химерний і не бачений нами світ кактусів, при всій його не простій філософії, сприймається в Україні нами, разом з тим, легко і органічно! Може тому, що в ньому живуть веселі, українські будяки і соняшники!"

„Пані Аркадіє! Бог вибирає людей, через яких розкриває очі на світ іншим. Ви є вибрана пані, бо саме ви зуміли так знайти композицію, так відчути кольорову гаму, як ніхто! Я в захопленні від Ваших робіт. Особливо „Кактуси в Аризоні". Дякую за Ваш талант та працю!"

Таких і подібних завваг у книзі гостей велика кількість. Коли взяти до того захоплення київської преси і три інтерв'ю у телевізії, то хіба досить, щоб наша мисткиня привезла зі собою сюди велику дозу вдоволення і зворушення.

Але вона, як звичайно, не тратить перспективи і свого здорового погляду на мистецтво та довколишній світ. Тому каже нам, що шкодує, що не могла дати принаймні декілька лекцій з мистецтва та історії мистецтва, бо уважає, що тепер із більшою свободою у мистецькому вислові, в Україні розвивається кіч і його треба визбутися добрим пізнанням мистецьких течій світу. Вона обіцяла та умовилася вже на осінь викладати мистецтво в Києві та у Львові і чергову свою виставку на наступний рік плянує влаштувати у Донецькому. Може там більше, як в інших містах України, треба дарувати людям радість, які дають її кактуси і яку через них вона мистецькою рукою роздає повними пригорщами.

У ВІВТОРОК, 9-ГО ЛИПНЯ, Палата Репрезентантів одноголосно схвалила законопроєкт, що дозволить на перенесення великої смуги частот з перетяженого радієвого спектру, які досі були в ужитку Уряду та війська, до нових комерційних технологій, як кишенькові телефони чи комп'ютери, що для своїх передач користуються етером. Подібний законопроєкт має велику підтримку в Сенаті та без сумніву буде також схвалений ще того року. Одначе з Білого Дому погрожують ветом, мотивуючи своє потягнення тим, що будь-які звільнені від урядового та військового вжитку частоти повинні б бути продані на ліцитації за найвищу ціну.

Курс для студентів з України в Українському Католицькому Університеті

Від дня 11-го червня ц. р. при Українському Католицькому Університеті св. Климента Папи в Римі відбувся курс, в якому перший раз взяли участь українські студенти зі Львова. Це студенти Львівського Державного Інституту прикладного та декоративного мистецтва, якого ректором є скульптор Емануїл П. Мисько (один зі скульпторів, що різьбив статую Івана Франка, що стоїть перед університетом у Львові). Це перша спроба, тому приїхало тільки п'ятьох студентів і їхній професор Володимир Овсійчук — професор історії мистецтвознавства, відомий реставратор старих ікон і автор кількох наукових праць з історії нашого церковного мистецтва. Згаданий Інститут відкрив тому рік катедру іконографії і ректор Мисько бажав, щоб деякі студенти могли в Римі студіювати релігійно-богословські питання ікони і церковного мистецтва. Так народився цей курс.

Інститут прикладного і декоративного мистецтва зродився вже в 1946 році і пройшов велику еволюцію до наших днів. Сьогодні цей Інститут має дев'ять катедр з цілим рядом чільних мистців-професорів. Навчається в Інституті понад 700 студентів. Ось лише деякі катедри Інституту. Катедра проєктування меблів. Ідеться, як і в інших ділянках праць Інституту, не про звичайну продукцію меблів, а про їхню естетику. Меблі теж є мистецькими творами! Катедра художньої кераміки. І з глини можна творити мистецькі твори і їх бачимо у розкопках археологів вже з дуже сивої нашої давнини. Інститут має свої майстерні для виліплювання і відливання знаменитої кераміки. Підписаний під цими рядками відвідав Інститут минулого вересня і сказав такі слова: „Вам треба Ваші вироби з гончарства і скла продукувати і експортувати, вони в західньому світі найдуть великий попит, бо мають незвичайне мистецьке оформлення і зміст, за яким шукає західний покупець і любитель керамічного мистецтва". Такою ж оригінальною є і катедра художнього скла. Катедра має в приміщеннях свого інституту свою власну ґуту і лябораторію. Коли хто буде у Львові, раджу відвідати Інститут і поглянути на проєктовані зразки скляних посудин, ваз, фляконів, прикрас, декоративних фігур, символічних фігурок і т. п. Могли б ми цим здобувати світові ринки мистецьких виробів зі скла! Є ще катедра художнього текстилю, тобто орнаментики тканин, катедра моделювання костюму, а далі різні спеціялізації: монументально-декоративний живопис, архітектурно-декоративна плястика, скульптура і останньо — іконопис.

В ділянці іконопису перед Інститутом стоять великі завдання. В нас, в цьому двадцятому столітті, пропало стільки творів церковного мистецтва, що лячно було б вичисляти. Найбільше знищив ворог виявів нашої духовності. Але й пропадало в минулому багато творів, зокрема ікон, через незнання їхньої вартости. Проф. Овсійчук розповів, що в одній церкві відкрив він чудову ікону в іконостасі з початку сімнадцятого сторіччя (майже 400 років!). Ікона була дуже знищена, але обличчя Богоматері збереглося дивно гарним. Професор благає священика-пароха, щоб віддав цю ікону до музею у Львові, де її відреставрують і будуть зберігати. Парох відмовляється. По якомусь часі іконостас „прикрашено" цілою сіткою електричних жарівок (нерозумна декорація і небезпечна!), щось в інсталяції зле було зроблено, чи просто через випадок, як це з електрикою буває, іконостас загорівся, майже нічого не врятовано і парох приніс до Львова зовсім обсмалену ікону, про яку рік перед тим професор просив. Нічого вже не можна було зробити. Шедевр пропав. Таких прикладів є багато. Скільки цінних ікон в нас викидали десь до дзвіниці, чи на якесь горище, бо то „старе дрантя", бо то „вже до нічого не ґодиться". А то могло бути великими цінностями мистецтва! „Старші брати" чи інша обслуга при церкві на тому нічого не розумілися, але, на жаль, і священики не завжди вміли визначити вартість ікон, старих риз чи книг, які вціліли. Скільки старих церковних книг пропали через таке незнання...

Інститут тепер висилає своїх студентів і мистців, які їздять по церквах, шукають пам'яток мистецтва, реставрують їх, оцінюють чи й збирають для музеїв, щоб не пропали. Появилися й охочі студіювати іконопис і Інститут невдовзі випустить у світ справжніх іконописців, що знатимуть духа іконопису, наш рідний його стиль. Бо, на жаль, і на цім полі появилося чимало самоуків, припадкових малярів, що малюють ікони без знання духа ікони, без знання традиції (наш народ створив навіть назву для них — „богомази"). Треба привітати цей важливий почин нашого Інституту у Львові. Наше мирянство повинно б разом з Інститутом створити окреме Товариство, що дбало б про зберігання наших давніх пам'яток церковного мистецтва (в Англії є, наприклад, Товариство за збереження латинської мови в Літургії! Чому в нас миряни не могли б створити Товариства для зберігання набагато вартісніших речей?) Це ділянка праці для мирян. Вони в тому ділі мають спеціялістів і знайшли б на те фонди. А духовні особи нехай їх належним чином підтримають, бо це велике діло. Не можна тут діяти, як у народній приповідці: „І сам не гам, і другому не дам"...

На курсах в Римі викладалися такі предмети: іконографія і богословія ікони — о. Партеній Павлик, ЧСВВ, з Ґротаферрата; історія спасення й іконопис — брат Макарій, студит; вибрані питання з історії Церкви — о. Іван Хома; виховне значення мистецтва в Літургії — о. Іван Музичка; Італійська мова — проф. Сільверіо Савлє. Цей останній предмет додано на бажання Інституту, який в свою навчальну програму у Львові ввів вимогу, щоб кожний студент вивчив бодай дві іноземні мови. Очевидно, що наш курс не дасть вичерпного знання італійської мови, але ідеться, щоб студенти дістали основи для вивчення італійської мови — мови мистецтва! — щоб потім самопотужки продовжувати її вивчення. Лекції ведуться тільки в італійській мові, і професор Савлє, добрий педагог, добився помітних успіхів!

Окрім згаданих предметів, студенти використовують суботи і неділі, а потім пару днів по закінченні курсу, щоб відвідати Музеї і Галерії мистецтва, а теж різні пам'ятники і церкви в Римі. Їх супроводив в таких екскурсіях професор Овсійчук, розповідав про мистецькі твори і їхніх авторів („лекції на ногах"). Рим багатий на мистецтво, зокрема церковне, побувати тут є мрією не одного студента. Для студентів зі Львова було великою несподіванкою побачити в Національній Галерії Сучасного Мистецтва в римі два твори нашого Архипенка. Зі своєрідним пієтизмом, питомим мистцям, подивляли вони ці два твори.

В музеї при УКУ могли студенти побачити велике число (55) картин Михайла Мороза. Він провів кілька літніх місяців в Римі і залишив тут свої знамениті пейзажі. Професор Овсійчук взявся упорядкувати катальог картин Мороза і інших мистців, що залишили свої твори в Римі. Це буде вислід співпраці нашого університету в Римі й Інституту у Львові. Студенти зі Львова є незвичайно сумлінними учнями, з гарячим бажанням пізнати якнайбільше, поле їхніх зацікавлень незвичайно широке, в них помічається великий життєвий досвід, хоч вони ще молоді. Приємно було працювати з такими молодими людьми!

Студенти зі своїм професором були на загальній авдієнції у Папи, могли особисто говорити з Папою і отримати благословення для свого Інституту, для себе і своїх родин. Курс закінчився в п'ятницю, 28-го червня, іспитами. В суботу, 29-го червня, в день празника св. Верховних Апостолів Петра і Павла студенти взяли участь в торжественній св. Літургії на площі св. Петра. Це великий празник в Римі, з тієї нагоди сюди приїжджає багато туристів і паломників.

Ректорати Університету в Римі та Інституту у Львові плянують в майбутньому такі курси продовжувати, з обміном професорів в науковій та виховній праці. Курс фінансували Товариство Св. Софії в Америці і Товариство Св. Софії в Англії.

о. І. Музичка

АЛЬМАНАХ УНС '92

У підготові до видання Альманаху УНС на 1992 рік редакція „Свободи" запрошує авторів надсилати свої матеріяли українською і англійською мовами. Серед загальних тем є 500-ліття відкриття Америки, 75-ліття створення Центральної Ради, 175-ліття з дня народження Миколи Лисенка, 250-ліття з дня народин Пилипа Орлика, 50-ліття смерти Олени Теліги. Редакція візьме до уваги й інші теми.

В глибокому смутку повідомляємо родину, приятелів і знайомих, що

у вівторок 25-го червня 1991 року

проживши 93 роки, відійшов у вічність наш найдорожчий тато, дідусь і прадідусь

бл. п. інженер
ЛЕОНІД ГАЙДАМАКА

Один з основників Товариства Українських Інженерів Америки.

Бандурист віртуоз, дослідник історії Бандурикобзи, автор багатьох статтей.

Похований на українському православному цвинтарі св. Андрія, в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Горем прибиті:
донька — ІНА з чоловіком
АРІАНОМ ДЗЕРОВИЧЕМ
внуки — АНДРІЙ з дружиною
ХРИСТЕЮ
ЛЕСЬО
правнучка — КАТРУСЯ

Відвідини Патріярхом Мирославом Іваном Любачівським Наукового Товариства ім. Т. Шевченка у Львові

Глава Української Католицької Церкви кардинал Мирослав Іван Любачівський та митрополит Володимир Стернюк відвідали 12-го травня ц. р. Наукове Товариство ім. Т. Шевченка у Львові. Патріярха також супроводжували єпископ д-р Іван Прашко з Австралії та наставник отців-студитів єпископ Юліян Вороновський, представники патріяршої канцелярії. Високого гостя вітали голова НТШ професор Олег Романів, члени Президії та Ради Товариства.

У вітальному слові голова НТШ розповів про діяльність відновленого Товариства, висловив надію на тісну наукову і видавничу співпрацю НТШ з Українською Католицькою Церквою, яку очолює почесний і дійсний член НТШ в діяспорі Мирослав Іван Любачівський. Підкреслювалось велике значення для духовного відродження України, повернення на рідну землю у Львів Патріяршого престолу УКЦ.

З короткими співдоповідями виступили також заступник голови НТШ проф. Я. Ісаєвич, науковий секретар О. Купчинський, проф. Т. Комаринець. Від імені членства НТШ його голова подарував Патріяркові славетну гравюру Сєнкевича „Крехівський монастир" з 1699 р., яку вдалося зовсім недавно випадково віднайти в приміщенні колишнього Онуфріївського монастиря у Львові.

Зі словом відповіддю виступив кардинал Мирослав Іван Любачівський. Патріярх наголосив на значенні великій рушійній силі Шевченкових ідей для духовного відродження України, з яких виникло і розвивалося Наукове Товариство ім. Шевченка, відзначив титанічну подвижницьку працю багатьох поколінь учених НТШ, які навіть у важких умовах минулих десятиліть не припиняли своєї діяльности поза Україною, а тепер повернули Товариству його історичну оселю на рідній землі. Він підкреслив дух співпраці, який постійно існував між НТШ і УКЦ, зокрема в діяспорі, де церква завжди надавала Товариству велику підтримку.

Від імені Патріярхату та Українського Католицького Університету (УКУ) в Римі кардинал передав Товариству колекцію видань УКУ з питань філософії та історії української культури.

Після перегляду виставки про діяльність відновленого НТШ у Львові відбулася невимушена розмова про напрямки співпраці наукових сил НТШ і Української Католицької Церкви. Йшлося про реалізацію спільних видавничих проєктів про мартирологію УКЦ, про об'єднання зусиль в галузі розвою вищої філософської освіти у Львові, та спільної наукової конференції.

Олег Романів,
голова НТШ у Львові

Митрополит Володимир Стернюк — у Чикаґо

У гарячий травневий день загостив до Чикаґо небувалий гість з України — митрополит Української Католицької Церкви в Україні Володимир Стернюк.

У пополудневих годинах 28-го травня приземлився літак з дорогим гостем на місцевому летовищі. Гостя привітала досить численна українська громада на чолі з місцевим Владикою Іннокентієм Лотоцьким. Після привіту Владики Іннокентія дорогого гостя вітали представники церковних та світських організацій. Від зорганізованої громади зложив привіт інж. Орест Бараник, голова місцевого Відділу УККА.

З летовища Владика Володимир Стернюк приїхав до резиденції Владики Іннокентія, в якого гостив під час свого перебування в Чикаґо.

Гість з України разом з Владикою Іннокентієм та численним духовенством відправив у катедрі св. Миколая Святу Літургію, а увечорі цього ж дня Молебень до Божої Матері в намірені українського народу. Після Молебня відбулася зустріч дорогого гостя із ширшою громадою у приміщенні школи св. Миколая. На цю зустріч прибуло дуже багато людей, щоб почути слова непохитного борця Української Католицької Церкви та українського народу.

Митрополит-ісповідник відвідав парафію свв. Володимира і Ольги, в соборі якої разом з Владикою Іннокентієм та духовенством відслужив Молебень, під час якого виголосив проповідь, а при кінці Молебня поблагословив усіх присутніх іконою Зарваницької Божої Матері, що її поблагословив для парафії покійний Патріярх Йосиф. Після Молебня відбулася зустріч з вірними у парафіяльному осередку, де представники окремих припарафіяльних організацій, а також світських мали змогу вітати дорогого гостя та складати свої пожертви на потреби церкви в Україні. Із привітом вирізнявся привіт Орисі Гарасовської — представниці всіх Братств та Сестрицтв, яка підкреслила, що сьогоднішній розвиток Української Церкви в Україні як взагалі ціле пробудження у великій мірі треба завдячувати націоналістичному рухові, який на вівтарі Батьківщини зложив велетенські жертви. Звернула також увагу, що в сьогоднішній ситуації в Україні мусимо бути толерантними до наших інших віровизнань, бо тільки при такій настанові прискоримо день волі нашій Батьківщині. Представник Організації Українського Визвольного Фронту Василь Палагнюк, керівник місцевої радіогодини „Вечірня Трибуна" передав нашому гостеві письмовий привіт із скромним даром на потреби Української Церкви в Україні у сумі 1,000 дол.

Відвідини цього Великого Ісповідника Віри зробили дуже позитивне враження на нашу громаду. В його світлій особі ми бачимо ту нескорену Україну, стремління якої до свободи не вдалось знищити ворогові і вона повільним, але впевненим кроком прямує до світлого завтра, коли стане господарем на своїй прадідівській землі.

Л. І. Б.

„Культура"...

(Закінчення зі стор. 2)

проти жидів були часто інспіровані Росією, коли треба було мати „жертвенних козлів" у кризових ситуаціях. Він боліє тим, що жиди, котрі становили частину української історії і культури, тепер масово виїздять з України. Однією з цілей Руху є, власне, ліквідація антисемітизму, і якраз Рух заініціював створення Товариства Жидів України, членом якого, хоч сам не жид, є Павличко. Він запевняв автора статті в „Культурі", що антисемітизм не є частиною політики української еліти. Про відносини України з поляками Павличко сказав: „Я знаю, що є поляки, котрі бояться незалежної України. Це не слушно. Треба вийти із спадщини трилогії Сєнкевіча. Для нас Бандера не є джерелом ідеологічної інспірації. Вистачить 1000 років взаємного вбивання. Час змудріти і жити по-Божому, по-сусідському. Інакше нас з'їдять". У відношенні росіян, що живуть в Україні, то Павличко запевняє, що вони будуть рівноправними громадянами незалежної України і вже тепер, під час листопадового референдуму, росіяни масово голосували за суверенною Україною. Павличко радить Заходові офіційно визнати Балтійські держави, а в Росії підтримувати Єльцина, котрого він знає особисто і вважає його росіянином „великого калібру".

Закінчуючи свою статтю, Леопольд Унґер каже, що наступним разом, коли Павличко буде в Парижі, президент Міттеран повинен використати таку нагоду і поговорити з ним, „але не на коліні". Міттеран повинен шукати поради у Дмитра Павличка, а не П'єра Кота, а тоді може зрозуміє, що „нам вже час виходити з імперії".

ВІДІЙШЛИ ● ВІД НАС ●

ІВАН БОРИС, член УНС Відд. 154-го ім. Івана Стаха у Філядельфії, Па. помер 13-го травня 1991 року на 69-му році життя. Нар. 3-го березня 1922 року в Серниках Долішніх, Рогатинський район, Україна. Членом УНС став 1978 року. Залишив у смутку дружину Анну, дочку Віру, сина Ореста, 5 знуків, братів і сестру в Україні. Похорон відбувся 18-го травня 1991 року на цвинтарі Пречистої Діви Марії на Факс Чейсі, Па.
Вічна Йому Пам'ять!

Анна Яремко, секр.

СТЕПАН ГНАТИЩАК, член УНС Відд. 25-го Т-ва „Свобода" в Джерзі Сиձі, Н. Дж. помер 2-го червня 1991 року на 78-му році життя. Нар. 1913 року в Україні. Членом УНС став 1968 року. Залишив у смутку дітей — Марію Кричковську і сина Івана Гнатищака. Похорон відбувся 5 чо червня 1991 року на цвинтарі Святого Хреста в Джерзі Сиձі, Н. Дж.
Вічна Йому Пам'ять!

М. Савчак, секр.

КОЛЯ Г. ДОЛИНСЬКИЙ, член УНС Відд. 371-го Т-ва „Запорозька Січ" в Нюарку, Н.Дж. помер 23-го травня 1991 року на 85-му році життя. Нар. 16-го липня 1905 року в Україні. Членом УНС став 1962 року. Залишив у смутку синів Адріяна і Юрія з родинами. Похорон відбувся 25-го травня 1991 року на цвинтарі Еверґрін в Гилсайд, Н.Дж.
Вічна Йому Пам'ять!

М. Дереш, секр.

КАТЕРИНА ХМІЛЬ, член УНС Від. 158-го в Брукліні, Н.Й. померла 18-го травня 1991 року на 66-му році життя. Нар. 15-го травня 1915 року на Україні. Членом УНС стала 1969 року. Залишила у смутку Анну Годяк. Похорон відбувся на цвинтарі Сайприс Гилс в Брукліні, Н.Й.
Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

П'ЯТНИЦЯ, 19-го ЛИПНЯ 1991 р.

Пассейк, Н. Дж. Місячні збори Т-ва ім. Т. Шевченка 42-го Відд. відбудуться о год. 7-ій веч. в УНДомі при 237 Hope Ave. Просимо взяти участь. Приєднуйте нових членів до УНСоюзу.

В. МАРУЩАК, рекр. секретар

REAL ESTATE

● РОЗШУКИ ●

Іван Чуйко 73 Hartford Ave, Garfield, N. J. хоче, щоб відгукнулася його дочка, яка живе в Німеччині.і
Irene Schwarzer (Hubitzkij),
Abt– Desing Str. 4,
8451 Ensdorf,
West-Germany.
Tel.: 01149 9621-2107.
It is Urgent1

● ВАКАЦІЇ ●

● ПРАЦЯ ●

BUSINESS ● OPPORTUNITIES ●

●FUNERAL DIRECTORS●